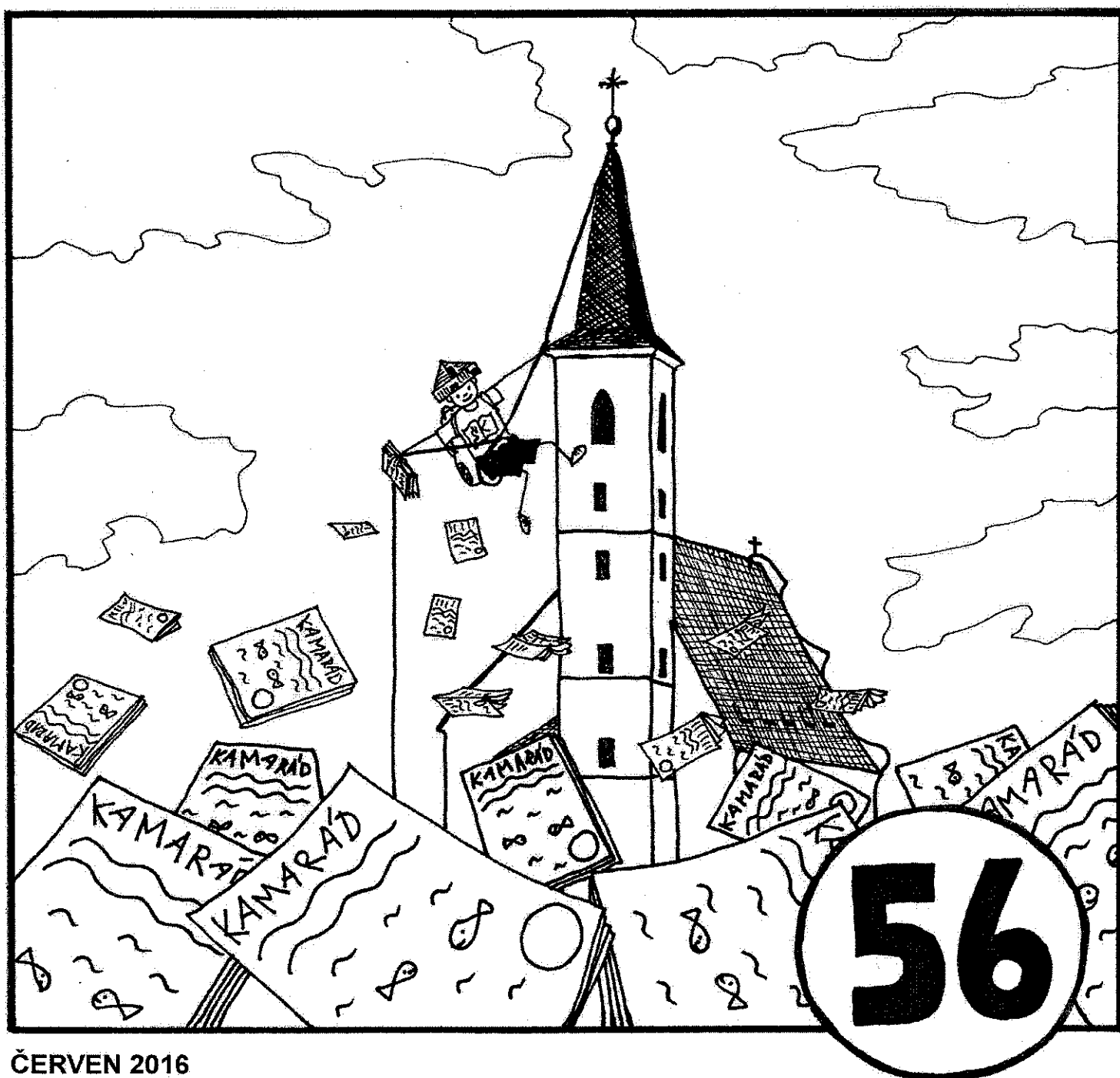

ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA STRAKONICE
ODDĚLENÍ PRO DĚTI

KAMARÁD

ČASOPIS PRO DĚTI I JEJICH RODIČE

ČERVEN 2016

Radování

Knedlíky se zelím
se na talíři veselí.

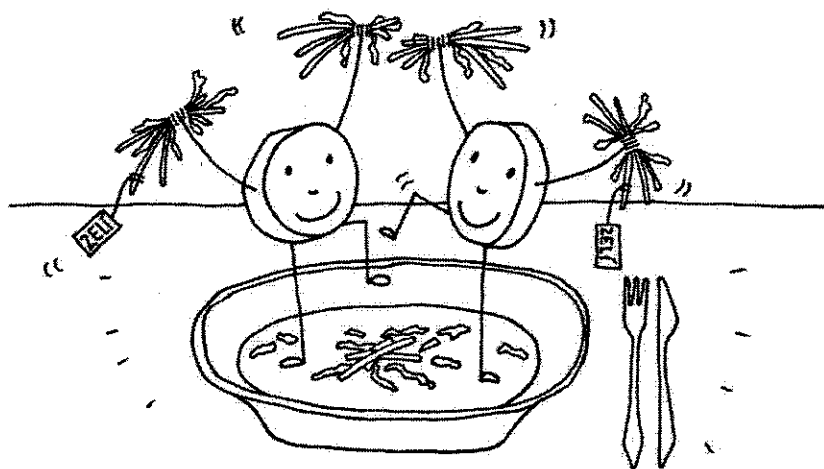
Vepřová pečeně
přidala se nadšeně.
Jak mezi ně spadla,
prskla kapku sádla.

Jen půllitr zívá
do vousisek piva.

Knedlíky se zelím
a vepřová pečeně
se na talíři veselí
ó, velice nadšeně.

A vůbec mi nevěří,
že je sním k večeři.

Michal Černík - Neplašte nám švestky

1) Jídlo – které nejradši jíš, možná ho umíš i uvařit a máš s ním spojenou nějakou příhodu. Tak nám ji napiš a můžeš přidat i recept.

Sním naprosto vše, kromě koprové omáčky.
A houby. Nemám ráda houby.

Štěpánka, 14 let

Natálie, 14 let

Jahody se smetanou.
Umyjete jahody a dáte do misky.
Dále si dáte do misky smetanu, kterou můžete s něčím smíchat.
Tip: Jahody a smetanu si dejte zvlášť.
Příhoda: Jednou, když jsem je se sestrou jedla, tak smetanu olízla tak, že to měla až na nose.

Mé nejoblíbenější jídlo je zmrzlina. Ráda ji jím, ale když vám ji někdo „kydne“ do klína, tak to už tak příjemné není.

Nikola, 14 let

Míchaná vajíčka.

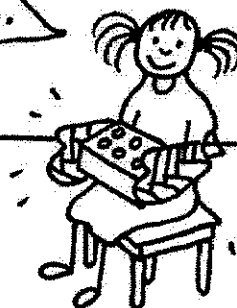
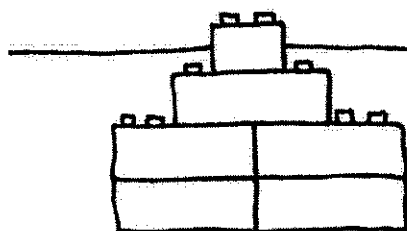
Příhoda: Když mi bylo okolo pěti let, omylem jsem si sáhla na horkou plotnu a popálila si obě ruce.

Mamka mi je ochladila a namazala heřmánkovou mastí a ráno už jsem s bráškou stavěla lego.

Eliška, 10 let

JDE TO
STAVĚT
DOCELA DOBRĚ...

Markéta, 16 let

Nejraději na světě mám zmrzlinu (hlavně vlaškooříškový nanukáč od CARTE D'OR). Dokonce jsem nanukáč měla místo narozeninového dortu.

Špatné příhody se mi k zmrzlině nevážou, to už by nebyla nejoblíbenější... A dobrý příběh se skrývá v každé zmrzlině a každém nanuku.

Kuřecí řízek.

Minulou neděli, když rodiče i obě sestry odjeli na návštěvu k babičce, jsem dostal od mamky úkol. Měl jsem osmažit předem připravené kuřecí řízky, aby bylo jídlo hotové, než se vrátí zbytek rodiny. Jelikož jsem od narození stoprocentní flegmatik, dělal jsem celou večeři až na poslední chvíli. Když mi rodiče zavolali, že jsou za 10 minut doma, dal jsem se do práce. Nalil jsem na pánev olej a nechal ho rozpálit. Za malou chvíli byl olej vařící a já jsem začal pokládat řízky na pánev. Ke smažení jsem si pustil hudbu, aby mi šla „dřina“ rychleji.

Po pár minutách jsem šel řízky zkontrolovat.

Z pánve stoupal dým a zápach spáleného masa také nebyl příliš vábný. Rychle jsem řízky vyndal, ale už bylo příliš pozdě. Tahle večeře se mi opravdu nevydařila.

Matouš, 16 let

Nejradši mám palačinky a příhoda s tím spojená je, když mi je snědl náš pes.

Anonym

Jiří, 13 let

Svíčkovou. Svíčkovou jím, když jsme u babičky. Máme ji jen jednou za rok a to je na Vánoce, když se sejde celá rodina.

Vajíčka na pánvičce, protože si je dělám 1x týdně. Naučila jsem se to od svého tatky a on je vždycky uměl otočit jako palačinku. Tak jsem to zkoušela a omeleta se roztrhla a polovina ležela na zemi a druhá přehnutá přes pánvičku. Recept: Potřebujeme: 2 vajíčka (podle hladu), pánvičku, olej, sůl, obracečku. Na plotně rozejdeme pánvičku s olejem, a když začne prskat, rozklepneme na pánvičku vajíčka, můžeme posolit. Obracečkou kontrolujeme, aby se nám to nepřipálilo. Když usoudíme, že je dost propečená, dáme „omeletu“ na talíř a hotovo. Dobrou chuť!

Nikol, 13

Sára, 12 let

Nejoblíbenější
jídlo
je krupicová
kaše.
Vařit neumím.

TÝJO, TO
JE DOBRÁ
HLÁŠKA NA
SEZNAMKU
... !!

Markéta, 14 let

Jelikož jsem jedlík všeho druhu, není jenom jedno
jídlo, které mám nejraději. Ale z těch všech jídel
mám asi hodně ráda sushi. Bohužel nejsem
„kuchařskej typ“, takže já moc nevařím.

Jelikož jdu na kuchař–cukrář, tak ano...
Když jsem pekla dort pro sestru, pekla jsem ho
4x, vždy se mi srazil a na popáté se mi povedl...
Vždy jsem se naštvála a hodila ho psům. Ten
čtvrtý jsem hodila tak šikovně, že jsem ho hodila
na kočku a pes ji měl v tlamě. Vyplivl ji a byla
celá oslintaná.

Anonym

Mám ráda špagety a myslím, že se připravují
nějak takhle: uvařit ve vodě, přidat kečup
(rajčatový protlak) a sýr.

Klára, 12 let

Moje nejoblíbenější jídlo je řízek s bramborovou kaší.

Příhoda: Když jsme měli už dospělého psa a zrovna nám mamka udělala řízek s bramborovou kaší, a já, protože jsem byla malá, tak jsem zůstala u stolu sama. A najednou jsem utekla od stolu pryč, a když jsem se vrátila, tak jsem viděla, jak náš pes dolízává kaši (řízek už byl samosebou pryč). Bylo mi to líto, protože to byl poslední řízek.

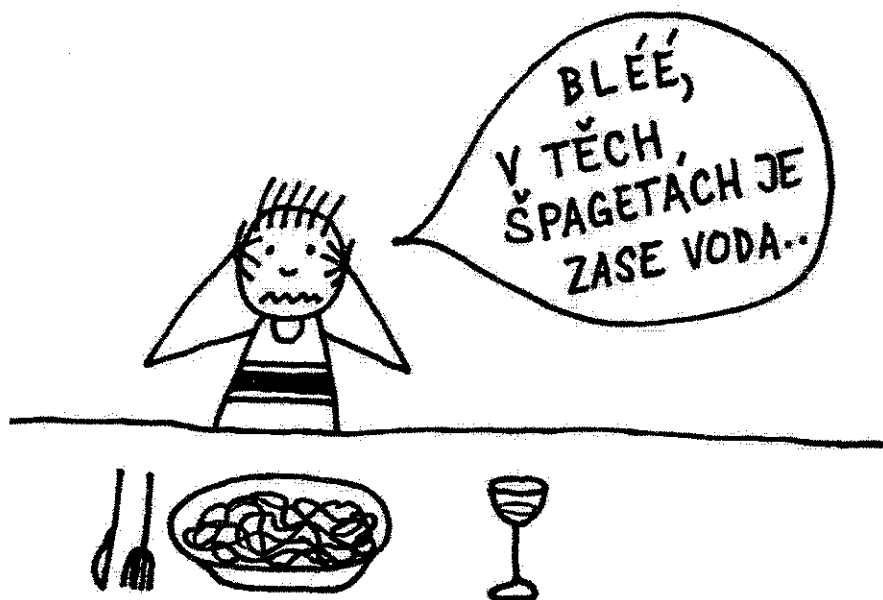

Lucie, 11 let

Špagety bez vody.

Jakub, 12 let

Prokop, 14 let

Jednoho dne mi máma řekla, abych upekl nějakou buchtu. Tak jsem se rozhodl, že upeču úplně obyčejnou bábovku. Už jsem ji párkrát dělal, a tak jsem si myslel, jak to bude snadné. A ze začátku bylo, ale když jsem ji dal do trouby, šel jsem na chvílku za rodinou ven a zapomněl na ni. Naštěstí se šla máma napít a ucítila, jak se něco pálí. Tu bábovku, tvrdou jako kámen, jsme vyhodili na kompost s myšlenkou, že aspoň k něčemu bude.

2) Úrazy a nehody – stalo se ti v poslední době něco nepříjemného? Poděl se s námi o svůj zážitek.

Lenka, 11 let

Kamarádka si na tělocviku zlomila nohu a já jsem jí řekla, že to zlomený nebude. A za dva dny mi volala, že leží v nemocnici s nalomenou nohou.

Byly jsme s kamarádkami na rampách. Jezdila jsem na Penny Boardu, jak jsem jela, tak se mi zamotaly nohy a já spadla. Boleto to jako čert a byl tam jeden kluk, který se mi začal smát.

Anna, 14 let

Klára, 12 let

Když jsem se učila dějepis, tak mi zazvonil mobil a já jsem se lekla a roztrhla ten sešit v půlce. Musela jsem ho pak celý přepsat.

Zakopnul jsem o špalek a udělal jsem si velkou modřinu.

Jakub, 12 let

I když neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, já se úrazům vyhýbám obloukem, ale abych to nezařekla, když je dneska ten pátek 13.

Markéta, 14 let

Nedávno jsem jen tak jezdila na kole, zkusila jsem moc prudkou zatáčku a spadla jsem. Teď už je to jen strup.

Eliška, 10 let

Lucie, 11 let

Když jsme přestavovali dům, tak jsme měli kolem domu postavené lešení a já jsem tam vlezla a snažila jsem se co nejrychleji oblézt dům, ale pak jsem spadla a rozsekla jsem si koleno (zezadu). Hodně to bolelo.

Nikdy nezkoušejte řídit koloběžku jednou rukou.
Týden jsem chodila v Krkonoších s odřeným
obličejem.

Nikola, 14 let

Byli jsme já a moje rodina u sousedů. Já a moje kamarádka jsme se honily a ona se schovala do koupelny. Utíkala jsem rychle za ní, a když jsem byla u dveří, zavřela je a křach, okno se rozletělo a já se hodně pořezala. Teklo ze mě krve až k zbláznění. Mamka mě odvezla na šití, ale tam nám řekli, že už nešijou, a bylo vymalováno. Mamka mě nemohla odvézt do nemocnice, jelikož už něco vypila a nemohla řídit. Musela jsem pak nosit pytlík omotaný izolepou, na tom prkýnko a zamotané do obvazu. Hrozně to bolelo.

Nikol, 13 let

Jiří, 13 let

V poslední době se mi nic nepříjemného nestalo, ale minulý rok, kousek před prázdninami, jsem si rozřízl břicho.

Anonym

Jednou jsem jela na koni a shodil mě, byla jsem v bezvědomí a měla silný otřes mozku a „vyhozenej“ první obratel. Byla jsem 5 dní v nemocnici na JIP. Dodnes mám následky, ale nikdy se nevzdám koní...

Prokop, 14 let

Rodiče mně a mojí sestře koupili kola. Nebylo moc hezky, ale se sestrou jsme je museli jít hned vyzkoušet. Bylo to perfektní, jezdili jsme skoro každý den. Po několika týdnech, když jsme je dávali do garáže, mi tak špatně upadlo, že se hýblo s řízením a začalo špatně brzdit. Měl jsem veliký strach, že už to nepůjde spravit. Naštěstí to táta docela snadno opravil. A trochu se škodolibou radostí mě těší, že se to mé sestře stalo po několika týdnech taky.

Nikdy jsem neměla nic zlomeného, jen jsem měla naraženou ruku, když jsem byla malá.

V poslední době mě plnou rychlostí srazil tvrdý a plastový Penny Board do kotníku. Strašně to bolelo a několik dní, když jsem si na to šáhla, tak to zabořelo a byla tam modřina.

Adéla, 14 let

Zbožňuji čaj. Je to skvělé odreagování, které vždy zahřeje v krku. Když se snažím učit, vždy si s sebou do postele беру přinejmenším jeden hrneček čaje.

Onehdy jsem si s sebou také jeden vzala, odložila jsem si ho na stoleček vedle sebe, vyndala si sešit a uvelebila se v posteli. Hrneček jsem si položila do klína, aby mě hřál. Chvilku jsem listovala sešitem, přestávalo mě to bavit. Znuděně jsem se zavrtěla - a to byla přesně ta chyba. Hrneček plný horkého čaje jsem si zvrhla rovnou do klína.

Určitě nemusím říkat, že to ukrutně bolelo, naskákaly mi puchýře a matrace schla zbytek dne ... A z učení opět nic nebylo.

Markéta, 16 let

Jíst se musí!!!

Co jste možná netušili...

Za život zhltnete přibližně 30 tun jídla
– to odpovídá hmotnosti 6 slonů nebo
20 nosorožců.

Za jeden rok dokáže průměrný nenasytý
dospělý schroustat 78 kilo brambor,
26 kilo cukru, 500 jablek, 150 bochníků chleba a 200 vajec – a ještě má
v sobě místo na moučník.

I kdybyste pořád jedli jen nudné chleby s máslem, přesto byste do sebe za
život nasoukali nějakých 250 000 krajíců. Někteří lidé toho ovšem snědí
mnohem víc.

Nick Arnold, Zapráskané zažívání

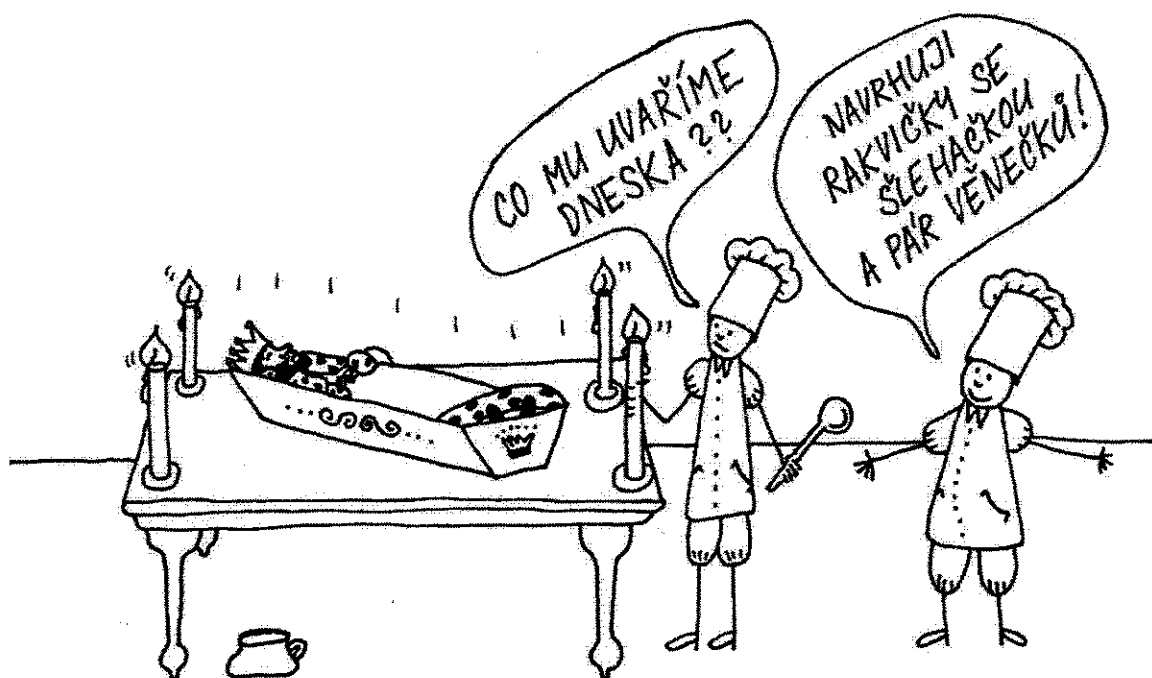

Už v pradávných dobách lidé pravděpodobně vařili. Svědčí o tom spousta rozbitého nádobí, které archeologové objevují ve vykopávkách.

Nejzajímavější ovšem je, že většinu nádobí nalézají vědci v tajemných mohylách, pyramidách a podobných přepychových hrobkách různých vojevůdců, panovníků, princezen a jiných významných osobností. Čím významnější osobnost, tím víc nádobí.

Pradávní vládcové počítali s tím, že po smrti znovu ožijí. Někteří dokonce pro jistotu přikazovali, aby společně s nimi byli pochováni i jejich kuchaři, cukráři a psi, sloužící k ochutnávání pokrmů.

Josef Hanzlík, Létající talíře aneb Zábavná kuchařka pro děti

Co chutnalo panstvu a co sedlákům za doby Rudolfa II.

„Lid obecný nejvíce chlebem, pivem a masem živ jest a o lahůdky, pernatou zvěř nemnoho stojí. K obyčejné potravě patřil hrách, zelí, cibule a řepa, z níž jedli jednak listy v podobě zelí, jednak kořeny.“

Císařův dvůr, velmoži a bohatí měšťané si naproti tomu potrpěli právě na lahůdky, zvěřinu a pernatou zvěř a nechávali si to připravovat velmi umně a rozmanitě. Dobrých kuchařů si velmi považovali a dokonce si je v případě potřeby navzájem propůjčovali. Rudolf II. si kuchařského umění vážil natolik, že svoje kuchmistry povyšoval do šlechtického stavu.

Od samého začátku knihtisku, tedy od konce 15. stol. se psaly a vydávaly kuchařské knihy. Kupovali je ve městech i na venkově a byly tak ceněny, že je najdeme v inventářích jako cenný majetek, hodný zaznamenání. Nejstarší česká kuchařka je rukopisná a pochází z konce 15. stol.

Charakteristickou potravinou panské kuchyně byl cukr. Tehdy byl znám jenom třtinový, dovážený zahraničními obchodníky. Za 100 kg cukru se platilo asi tolik jako za tři krmené voly. Cukr se jako koření přidával často k masu, zejména k rybám a do omáček k nim.

Na panský stůl nezbytně patřilo ovoce, domácí i kupované. Kromě různých druhů jablek, hrušek a jiného běžného ovoce se hodně jedly kdoule, kupovaly se pomeranče, citróny, mandle, rozinky a fíky. Z ovoce se připravovaly různé kaše s cukrem i bez něho, ovoce se peklo, nadívalo, obalovalo.

Slavnostním jídlem byly sladké kaše.

Hostiny a stolování za doby Rudolfa II.

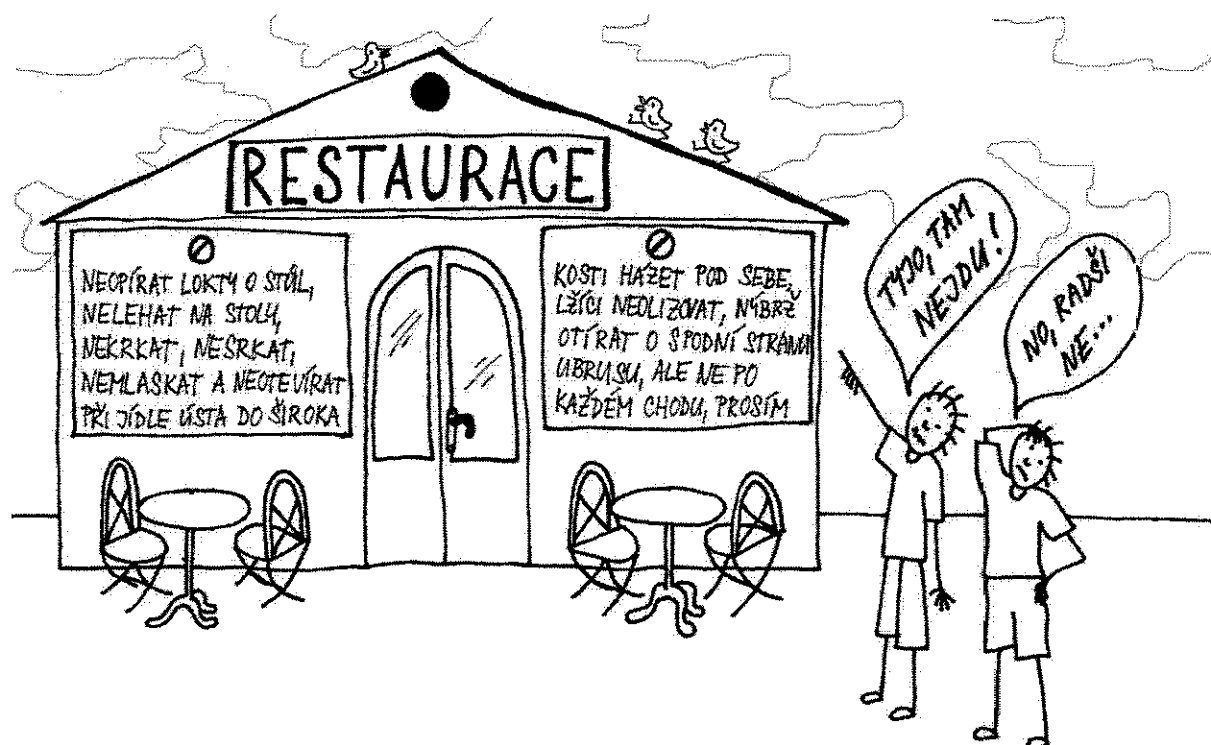
Nebylo vhodné opírat se lokty o stůl, tím méně poléhat na stole. Nemělo se říhat, srkat a mlaskat. Pravidla zakazovala otvírat při jídle ústa doširoka. Kostí se neměly házet na ubrus nebo pod stůl, a když už to bylo nutné, tedy pod své vlastní nohy, aby jiným nepřekážely.

Jídlo se bralo do tří prstů, ale ty se potom neměly olizovat nebo utírat do suknice, ale jen do ubrusu.

Kaše a polévky se jedly lžící. Ta se nesměla olizovat, ale utírat o spodní stranu ubrusu. Dokonce bylo doporučováno, aby se lžíce neotírala po každém chodu, protože se tak ubrus udrží déle čistý.

V rudolfínské Praze se dodržoval zvyk stolování pánů a dam odděleně.

Velké hostiny, to byla přehlídka jídel, chutí, kuchařského umění a jiné ozdobné nádhery. Největší příležitostí ke slavnostem byly svatby. Často se vymýšlely zvláštnosti a různá překvapení na oslnění hostů.

Například přinesli celé prase, které mělo v břiše ptáky nebo klobásy. Na svatbě Viléma Bavorského na stůl přinesli ohromnou paštiku, ve které byl trpaslík oblečený do brnění. S praporem pak chodil po stole sem a tam a umným způsobem zdravil hosty.

Za jeden den se obvykle svatba neskončila. Vilém z Rožmberka slavil svatbu od 26. ledna do 1. února. Na hostinu bylo přichystáno 40 jelenů, 50 kusů srnčí zvěře, 20 kusů černé zvěře, 2 130 zajíců, 250 bažantů, 30 tetřevů, 2 050 koroptví, 20 688 drozdů, hrdlíček a holubů, 150 krmených volů, 15 krmených krav, 450 krmených vepřů, 1 526 jitrnic, 456 jeliť a 326 uzenic, 450 krmených skopců, 395 jehňat, 504 selat, 40 uzených volů, 350 pávů, 5 135 krmených hus, 450 krůt a 2 056 kapounů a krmených slepic, 10 209 štik, 6 380 pstruhů, 3 400 jiných ryb. Kaviáru byly 4 bečky.

Já a jehla

Vydala jsem se na krátkou jarní procházku. Svítilo slunko, jen občas zafoukal větřík. Kráčela jsem po chodníku, který byl nově vydlážděn. Náhle slyším cinknutí, jako kdyby někomu spadl peníz na zem, ale co to... Zafoukal větřík a já jsem si chtěla zapnout knoflík u krku, ale nebyl tam. Podivila jsem se. To je velice divné, doma tam ještě se nacházel. Popošla jsem krok a zastavila jsem. Stoupla jsem si na něco velmi tvrdého. Ze své zvědavosti jsem zvedla nohu, a co jsem tam nenašla - na zemi ležel malý neposedný můj červený upadlý kabátový knoflík. Sebrala jsem ho a pokračovala jsem v cestě.

Po nějaké době se přihodila další nečekaná událost. Rozepínala jsem si svůj kabátek, neboť se výrazně oteplilo. Už jsem se radovala, že se nic nepříhodilo, ale náhle další z knoflíků upadl. Viděla jsem, kam si namířil. Dolétl až do bahna, které bylo vedle cesty, po které jsem kráčela. Odhodlala jsem se pro něj sehnout a vyndala jsem ho. Byl celý špinavý a zablácený, proto jsem se rozhodla, že si ho dojdou do řeky opláchnout. Řeka si poklidně tekla mezi dvouřadím lip a dubů, které rostly vedle trávníčku s čerstvě rozkvetlými sedmikráskami. S velkou úlevou jsem přeběhla zeleň a našla mělčinu, kam jsem ponořila svůj knoflík obalený bahnem. Poté jsem ho vzorně usušila a pokračovala jsem ve své procházce, která vedla přímo na lávku. Chtěla jsem si vyndat fotoaparát, abych si vyfotila káčátka. Náhle mi upadl další knoflík. Kutálel se. V mé hlavě se honily různé myšlenky a nápady. Počkám, až se dokutálí, nebo si ho raději pracně sama zastavím... Chvilí jsem dumala. Hurá, už jsem na to přišla. Rozhodla jsem se, že si ho

chytím dříve, než mi zmizí mezi fošnami na lávce přímo do vody pode mnou. Rychle jsem ho popadla a schovala do kapsy.

Má cesta se náhle změnila, neboť se ozvala veliká rána. Blížila se bouřka, a tak jsem se na lávce přes řeku otočila a šla rychlým krokem domů.

Doma jsem vše vyprávěla mamince. Ta mi řekla, ať si je přišiji, když už upadaly. Tak jsem učinila. Na jednu hromádku jsem položila si jehlu, nit, nůžky a také jsem si přinesla kabát a vyndala z kapsy upadané knoflíky.

Vzala jsem si jehlu, navlékla jsem nit. Jestli si myslíte, že to bylo jednoduché, tak se mýlíte. Nit byla silná a jehla měla velmi malé oko. Proto jsem si vzala jinou nit a použila jsem raději navlékač na jehly, abych s tím nezápolila až do večera. Zaradovala jsem se. Nitka se ocitla na správném místě. Udělala jsem si na niti dvojité uzlík. Do rukou jsem si vzala kabát a projela jsem ho jehlou na místě, tam kde jsem si chtěla přišít knoflík. Špatně. Vždyť nejdříve musím jet zespodu nahoru, a ne obráceně. Nůžky měly pohotovost. Ustříhla jsem nit a vytáhla malý kousek, který stále strašil v kabátku. Udělala jsem znovu uzlík a jela jsem, jak jsem měla. Hurá, pomyslela jsem. Už jsem byla s jehličkou nahoře, nyní jsem nandala knoflík na ni a sjela jsem dolů. Zase chyba, neboť jsem neprojela druhou dírkou od knoflíku. Nůžky jsem použila a ustříhla jsem ho znovu. Další uzlík. Auuuuuuuuuuu. Pícha jsem se do prstu. Objevila se kapka krve a další. Moc to bolelo a teklo. Vzala jsem náplast a zalepila jsem si bolístku. Tento knoflík jsem poté přidělala již v pořádku. Oddechla jsem si. První knoflík byl na svém původním místě. Již se blyštil jako dříve.

Chystala jsem se na další. Vzala jsem si novou nit, neboť předchozí byla již moc krátká. Udělala jsem uzlík, a dokonce i jsem ho dobře začala přišívat. Náhle to nešlo. Podivila jsem se. Přemýšlela jsem. Dostala jsem nápad, že třeba pomůže hrubá síla, a proto jsem zabrala. Stále nic. Tak jsem použila ještě větší sílu, ale co to - jehla rychle projela kabátem, knoflíkem, ale i mým prstem. Já jsem zařvala bolestí. A tak jsem si zalepila druhý můj prst.

Náplasti jsem uklidila, vzala jsem si další nit, neboť jsem si na předešlý knoflík ustříhla kratší nitku. Uzlík, poté provléknout zespoda nahoru. To už

jsem uměla a stále jsem si to opakovala, abych to nepopletla. Najednou maminka na mě promluvila a já jsem se píchla do dalšího nezalepeného prstu, neboť jsem se na ni otočila a nekoukala jsem, kam jsem zapíchla jehlu. To bolelo. Maminka mi hned řekla, že musím koukat, co dělám. Vyslechla jsem mamku, co mi chtěla říct, a pokračovala jsem zdatně ve své práci. Tento knoflík se již blyštil u svých kamarádů na kabátku, jen jeden stále smutný ležel na stole, doufal, že bude také na kabátku, a ne v krabici na knoflíky. Prosila jsem maminku o pomoc, ale marně. Musela jsem pokračovat sama. Nová nit, další knoflík a další popíchaný prst na mě čekaly.

Jestli si někdo myslí, že přišívání knoflíků je práce jednoduchá, tak se mýlí. Je to práce velmi namáhavá a nebezpečná. Rada pro všechny nezkušené přišívače knoflíků zní: Předtím, než se do samotného přišívání pustíte, připravte si dostatek náplastí. A hlavně se věnujte jen jedné činnosti. Nakonec Vám popřeji mnoho štěstí a méně popíchaným prstů.

Alena Košáková, 19 let

Psí soutěž

V sobotu ráno se konala soutěž psů. I já jsem měla jednoho krásného, milého, hodného a chytrého psa. Jmenoval se Alík a byla to kolie. A protože měsíc před touto soutěží jsme já a pes chodili na výcvik, rozhodla jsem se, že vezmu i mého poslušného psa na soutěž. Ve škole pro psy říkali, že se naučil, co měl a že je to nejlepší pes, kterého kdy tam měli. Říkali nám, že by byla škoda, kdyby tu soutěž nezkusil. Měl hrozně velkou šanci. A tak jsme si dodali odvahy. Zkusíme to. Pozvala jsem i své rodiče, aby věděli, co jsme se ve škole oba naučili. Rodiče souhlasili. Neváhali jsme. Půjdeme tam.

Byla to docela dlouhá trasa ke cvičišti, ale celou cestu capital vedle nohy a nedával najevo, že by byl unavený. Došli jsme až na letiště, kde už čekali různí psi. Byli tam pudlové, kokršpanělé, dalmatinové, bernardýni, vlkodav a dokonce i čivava. Byla jsem překvapena, kolik lidí má tolik soutěživých psů. Došla jsem Alíka zaregistrovat do rejstříku soutěžících. Vše proběhlo v pořádku. Rodiče si sedli k divákům a čekali.

Nejdříve se všichni představili i se svými pejsky. První úkol byla poslušnost. Pověly sedni, lehni, válej sudy a další. Můj pejsek byl tak šikovný, že splnil celý první úkol bez chyby. I chození u nohy, aport, skákání přes překážky zvládl. I v závodu můj kamarád vyhrál. Byla jsem ráda, že všechno splnil a že se mu vše povedlo.

Byla přestávka, aby se porotci rozmysleli, kdo bude vítěz, a napsali diplomy. Mezitím já a Alík jsme se šli podívat do publika k mým rodičům, co si o Alíkovi myslí. Byli nadšení. Jásali radostí, že určitě bude Alík na stupních vítězů. Byli překvapeni, jak šikovného Alíka doma mají. Potom jsem se já s Alíkem fotografovali s různými lidmi, kterým se můj pes líbil. Bylo jich hodně. Moji rodiče doufali, že můj pejsek vyhraje. Pochválila jsem ho. Dala jsem mu i nějaké pamlsky.

Najednou začali porotci vylašovat vyhodnocení soutěže. Všichni jsme byli nervózní, jak to dopadne. Když začali vylašovat vítěze, bylo tam ticho.

„Třetí místo získává foxteriér Ťapka, který se hodně snažil, ale nestačilo mu to bohužel na vítězství. Ale i přesto od nás dostává bronzovou medaili.

Gratulujeme. Na druhém místě se umístil dalmatin, který se jmenuje Ben. I tento pejsek byl statečný, a proto jsme se rozhodli dát mu stříbrnou medaili. A vítězem se stává...”

Nastalo hrobové ticho. Všichni netrpělivě čekali, kdo zvítězí.

„Vítězem se stává vlkodav Rex, který od nás dostává zlatou medaili, diplom a věnec buřtů.”

Byli jsme smutní. Proč jsme nebyli první? Proč jsme nezvítězili, když jsme všechno vyhráli? Když můj pejsek byl i nejposlušnější ze všech psů? Najednou pokračovali:

„Nemohli jsme zařadit kolii Alíka do soutěže, protože jsme si všimli, že má šedivé oko a že je slepý na jedno oko. Je nám toho moc líto, že jsme ho nemohli zařadit do soutěže.”

Alík a já jsme se potichoučku vypařili z letiště a hned za námi odešli moji rodiče. Poprosila jsem mamku, aby mně pohlídala Alíka, že mu dojdou něco dobrého koupit. Domů jsem přinesla ještě větší věnec buřtů, než který vyhrál vítěz soutěže. Buřty mu velice chutnaly. Můj Alík byl šťastný, i když nevyhrál soutěž.

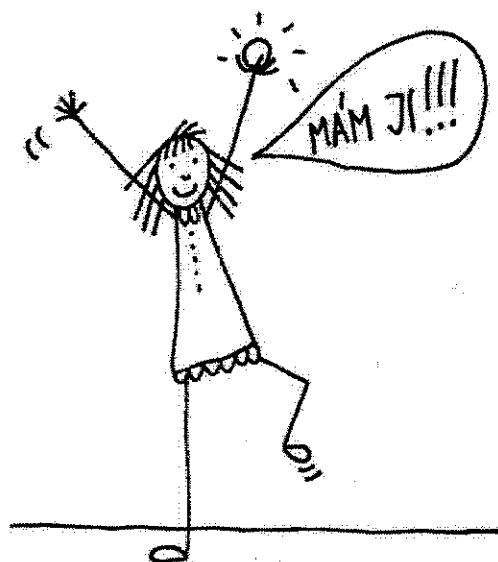
Já a Alík jsme byli ještě větší přátelé než před soutěží, kde nás zklamali a nepoznali, jaký je skvělý pes.

Stáňa Košáková, 15 let

V březnu proběhla velká akce, kde byli vyhodnoceni všichni naši „Lovci perel“. Každý, kdo ulovil alespoň jednu perlu, dostal odměnu. Samozřejmě ti nejlepší sběrači dostali větší ohodnocení, ale myslíme si, že lovení perel všechny moc bavilo.

A tak od září letošního roku bude vyhlášen druhý ročník této akce. A podle ohlasů čtenářů bude ještě úspěšnější, protože se na něj znovu chystají nejen „staří sběratelé“, ale i nováčci.

Hned 1. dubna, a nebyl to apríl, proběhl další ročník „Noci s Andersenem“. A opět to bylo moc prima, užilo se hodně zábavy a legrace, například když jsme se navzájem poslepu krmili pribináčky nebo jsme si hráli na želvy a místo krunýřků jsme měli krabice. Že to želvy nemají lehké, se přesvědčili všichni závodníci.

Všem se líbilo loutkové divadélko se svým představením, do kterého se nakonec zapojili i diváci a překvapila barmanská show, která pobavila i zaujala.

Spaní na jiném místě než ve své posteli, to je vždycky tak trochu dobrodružství. A když spíte v knihovně, která je na starém hradě, no tak to je úplně ta nejlepší kombinace. Tajuplné příběhy, které se v noci vkrádají do snů z mnoha knížek na místě plném tajemství, nás krásně postraší a zároveň probudí naši fantazii.

Úplně všichni žáci prvních tříd ZŠ Dukelská byli nadšeni z autorského čtení pana Marka Šolmese Srazila, které naše knihovna pro ně uspořádala v rámci akce „Knížka pro prvňáčka“. Na jeho besedách se všichni bavili, smáli, s radostí spolupracovali a odcházeli s myšlenkou, že v knihovně je to „děsně prima“.

Jídlo, které si vybíráme, vypovídá o našem charakteru.

Prozrazuje na nás celou řadu věcí, zdravotní stav nebo jak chceme působit na druhé. Několik příkladů:

Chutě a povolání

Právníci, tenisté, policisté a vedoucí pracovníci dávají přednost bramborovým lupínkům. Milovníci lupínků jsou úspěšní lidé, kterým se daří jak v práci, tak v rodinném životě. Snadno se rozčílí.

Preclíky mají v oblibě hasiči, novináři, stevardi, veterináři a pediatři. Tito lidé jsou temperamentní a vítají změny. Vyhledávají náročné úkoly.

Vůně pražené kukuřice nejvíce přitahuje umělce, učitele, řidiče nákladních vozů, zdravotní sestry, soudce a neurochirurgy. Tito lidé se umí postavit k problémům čelem a vzít práci navíc.

Chcete-li potěšit kardiology, politiky, uklízeče, instalatéry a architekty, nabídněte jim miskou oříšků. Jsou to lidé tolerantní, energičtí a chápaví. Ve vypjatých situacích zůstávají klidní.

Zmrzlinová povaha

Vanilková zmrzlina bývá považována za obyčejnou a nenápadnou, ale její milovník takový není. Je to společenský člověk, který se nevyhýbá riziku a má neustále nabitý program – někdy až příliš. Pokud je někdo požádá o pomoc nebo je někam pozve, neradi odmítají. Často si klade vysoké cíle. Cení si blízkého přátelství.

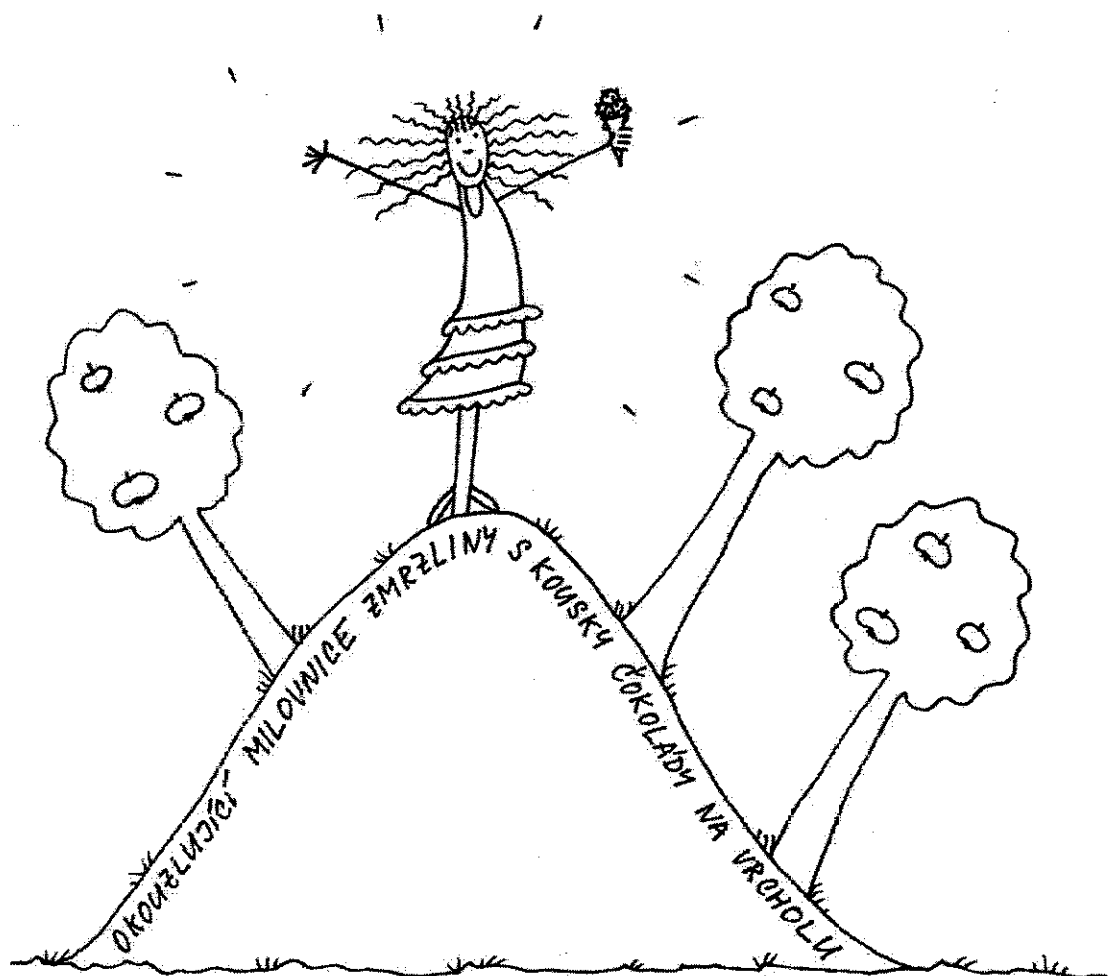
Milovníky čokoládové zmrzliny se nesnažte nijak omezovat, protože to jsou skuteční králové večírků. Jsou rádi středem pozornosti, a protože jsou sympatičtí a temperamentní, bývají vítanými společníky. Snadno se nechají svést k romantickým představám a jsou lehce ovlivnitelní. Navzdory své extrovertní povaze, která je předurčuje k herectví, nemají vůdcovské sklony. Důvěřují ostatním a nechají se jimi vést, a proto bývají někdy ve vztazích zranitelní.

Považujete-li se za introverta a život vám občas připadá neskutečně těžký, pak jste možná milovník jahodové zmrzliny. Navzdory nesmělému chování jsou tito jedinci citově silní a mají na sebe vysoké požadavky. Někdy mohou působit nedůtklivě. Bohužel bývají pesimističtí a často se cítí provinile.

Milovník banánové zmrzliny je vítán všude. Je to vyrovnaná osobnost a dobrý posluchač, takže není divu, že se v jeho přítomnosti cítíme dobře. Hledáte-li dobrého přítele, vyberte si člověka, který má rád banánovou zmrzlinu.

Dáváte-li přednost zmrzlině s kousky čokolády, pak patříte mezi soutěživé, dravé typy, které nesnesou porážku. Na cestě k vrcholu umějí být okouzující a štedří, ale v případě prohry není v jejich blízkosti zrovna příjemně.

Pokud máte ve zvyku hrát vždy podle pravidel, pak jste možná vyznavačem oříškové zmrzliny. Tito lidé bývají puntičkáři, kteří kladou vysoké nároky na sebe i na ostatní. Vše mají promyšleno dopředu a při práci neztrácejí čas. Mají soutěživého ducha, takže bývají ctižádostiví ve sportu, ale jinak to jsou čestní lidé.

Alan Hirsch – Řekni mi, co jíš... (... a já ti povím, jaký jsi)

... a trocha receptů na konec

BEJVÁLKY

Bejválek

V našem kraji pod Radyní
strašidla si pěkně žijí.
Když je budeš malovat,
můžeš s nimi čarovat.

Bejválek pocházel z Nepomuka a byl to skřítek hospodářček.

Dovedl udělat velký nepořádek tam, kde se plýtvalo jídlem a kde byli na sebe lidé zlí. Ale kde se k sobě lidé chovali vlídně a dovedli se za prací otáčet, tam pomohl. Hospodynkám vnukl recepty, ve kterých se mohly zdělat veškeré zbytky a výsledek byl pokaždé báječný. Mně se o jednom takovém receptu zdálo a myslím, že to má na svědomí právě Bejválek.

Suroviny

100 g (2 ks) jakéhokoliv měkkého taveného sýra

100 g jakékoliv uzeniny nebo zbytků vařeného či pečeného masa

2 celá vejce

strouhanka na zahuštění

petrželka, pažitka nebo jiné bylinky

sůl

olej na smažení

Postup

Do misky dejte sýr, celá vejce a vidličkou dobře našlehejte. Potom přidejte najemno nakrájenou uzeninu nebo maso, nadrobno nakrájené bylinky, trochu osolte a přidejte tolik strouhanky, aby se z hmoty daly dobře tvořit placičky. Ty pak po obou stranách osmažte v pánvi na oleji. Mám připomínat, že máte být opatrní? To je přece jasné, že opatrní jste.

Bejváčky podávejte s vařenými brambory, bramborovou kaší nebo s pečivem a vždy se saláty z čerstvé zeleniny.

ŽIVOTABUDIČ

Alchymista

Sklepy plné ropuch, štírů

a kouzelných elixírů.

Alchymista v kouři mizí,

v kádi vaří zlato ryzí.

Je to už dávno, co se podařilo starému alchymistovi namíchat životabudič.

Tahle dobrota přetrvala až do dnešní doby. Mohli bychom ji používat jako medicínu pro hodné dětičky, co tomu říkáte?

Suroviny

250 ml mléka (1 hrnek)

1 polévková lžíce moučkového cukru

1 porce vanilkové zmrzliny

1 malý hrnek čerstvého ovoce (jahody, maliny, banány, borůvky)

Postup

Do mixéru nalijte vychlazené mléko, přidejte očištěné a omyté ovoce, zmrzlinu a cukr. Vše s patřičnou opatrností rozmixujte. Koktejl nalijte do vysokých sklenic a pijte ho brčkem. Až ochutnáte, dáte mi jistě za pravdu, že jde o opravdový životabudič.

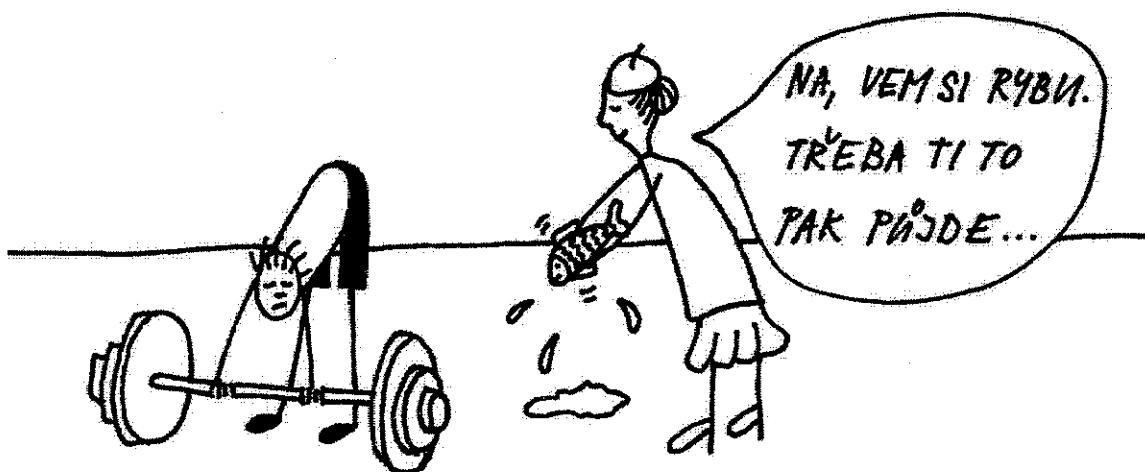
Žijte zdravě!

Kdo nefandí ovoci,
mívá různé nemoci.
Ve škole mu to moc nejde,
nedojde až k promoci.

Kdo nejí rád ryby,
dopouští se chyby.
Bez jódu mu tělo chřadne,
neudělá shyby!

Ten, kdo mléko nepije,
kazy v zubech zažije!
Za plomby dá řůru peněz,
zvedne se mu reže!

Boris Pralovszký – Nic pro slabochy a jiné říkánky pro malé, větší i velké

KAMARÁD

časopis pro děti i jejich rodiče

Číslo 56

Vydává oddělení pro děti Šmídingerovy knihovny ve Strakonicih

Červen 2016

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustrovala: Ivana Jonová